

Generální úřad pro tmu

Umbrtka

Živí mě tma
Potažmo úřad, kde je vážena
A do nějž denně docházím
Už za tmy

Ozubené zdi a beton bez oken
Kde v chodbách voní savo, kovral,
Poleptaný křen, tuhnoucí krev
A noční pražce, plísně knihoven
Ty chodby denně opouštím
Až za tmy

Po zrnech a po slzách
Tma dobývána z dřevních lednic
Chromých cihel, osiřelých
Zahrad, kafí, dopisů a per
Z podpaží polednic
Či z podzimního asfaltu
A zatravněných švů
Komínů putujících
Polapených do ostnatých sítí
Z oblak jílovitých tma těžena
Proudovými rypadly
Zřím jejich křídla vyplňovat nebe
A z nich olejnatý pel
Jak něžně na jabloně sedá
Velmi bedlivě tma odbírána
Z nádorů ve tvaru těla
Z rozsudků a zpod omítek
A zpod spodních vod
Ve sklepech zaslepených domů

Chorálovým zpěvem chorých zářivek
Zní laboratoř, kde hledáme zdroje tmy
Dostupné pro všechny
I pro sluneční národy
Na něž ji z výše shazovat se sluší
V rámci umanutární pomoci
Proti jejich vůli a pro jejich dobro
A když kopáči či poustevníci
Natrefí na netušená ložiska
Chystáme výjezdy
A zřizujeme doly, kam se plouží
Staří lidé, koně, stroje věčně lopotit
Pak z jejich očí, nozder
Potu louží, prašných turbín a polovic plíc
Setřeme další tmu – to propastné nic
Jež bludně hloubí

Generální úřad pro tmu
Přidružený ústav pro stín
Líheň pravdy, výspa vědy
Místo radostí a hostin
V kantýně čpí lančmít zdarma
Podzemní, a proto bledý
Zapařená morku varna
Co zbude, se zamrazí

Neplýtvat a plnit plány
Spravedlivě měřit postih
Vypnout v rámech bezpečnostních
Nebezpečné obrazy
Stěny dělem omývány
Z mračen stažen stříbra lem
Výdej černé svatozáře
Na základě formuláře M

Nevím, kdy jsem nastoupil
Dveře kanceláře nesou však mé jméno
Před jménem se překlápějí
Pevné listy funkcí, úloh
V souladu s tím na ramenou
Střídají se výločky
A divné tváře
V kalných odrazech mé tváře
Strany pracovního kalendáře
Nečitelné pragotrony
Nedívám se na ně zblízka
Není, co tím získat
Po své složce slušný člověk nepátrá
Vždyť práci dělám pro práci
A pro tmu

„Vím hodně o tmě
A tma hodně o mně
Proto sem patřím“
Říkám to skromně
A jsem si povinně jistý“

Nesmírně si cením
Přísné důvěry svých nadřízených
A důvěrné nemluvnosti kolegů
A zaměstnaneckých výhod
Z nichž tou nejvyšší je dar
Ampule zahuštěné tmy
Pro rychlou spásu před sluncem
Před jeho náznaky
A nevhodnými myšlenkami
Které svůdně bolí
Už léta ji nevyndávám z úst
Skřípu o ni zuby
Omývám ji alkoholy
Jezdím po ní jazykem
To neustálé pnutí
Před konečných prokousnutím
Stalo se mi čímsi jako klidem

Kdykoli křičí člověk ze spaní
Křičí tmu
Proto s ním v místnosti
Jsou vždy vyslanci úřadu
Již skryti v koutě potají
Tmu hodnotí a jímají
Sám často bývám v jejich řadách
Sám též čím dál častěji je zahlédnu
Ve chvílích náhlých probuzení
Do tmy

Generální úřad pro tmu
Tuhou tepnu světla protnu
V sobě střepem zrcadlovým

Kdo ví, co se ještě dovím
Z potřeby tmě vyhovět
A z potřeby tmu nezradit
A z potřeby tmu naplnit
Tmu dýchat, kašlat, polykat
Tmou prolít rány rodných vad
Být rozechvělým svědkem chvil
Kdy spady zpod se noří nad
A tmu snad také ovládat
A zadusit jí všechna „snad“
A z potřeby tmu upotřebit
Z potřeby tmu konejšit
A z potřeby tmu pochopit
Tmu živím